

הורד השבת

הוד התורה
יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

667

בהעלאתך

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 19:06
מוצאי שבת 20:18
מוצ"ש ר"ת 20:49
הזמנים לפי אופק אלעד

סלח לי... יש לך ברקסים? שמרו על קדושת העלון

על לימודו ותפילתו בנך, אפילו אם יתנו לו כל הון וממון שבעולם. יום אחד מושיקו קולט שפני אשתו אינם כתמול שלשום, והשמחה לא שוכנת על פניה. הוא מגשש בעדינות אחר סיבת הדבר, ומתברר לו שלאחרונה אשתו נחלשה והיא כבר לא מסוגלת לקום בשבע בבוקר ולהעיר את הילדים ולשלוח אותם לן וכו', ומחמת שבעלה הצדיק קם מוקדם ובשבע בבוקר הוא עדין בבית הכנסת, אין לה ברירה והיא חייבת לטפל ולתפעל את כל ענייני הבית לבדה, וזה מתנקס בביראותה.

מושיקו שומע את הבעיה ופונה לאשתו במילים הבאות: אשתי היקרה, בשמחה הייתי עוזר לך. אבל מה אעשה, הרי בזמן הזה אני עובד את ה' ולומד ומתפלל, וזה קו ששנים רבות אני נלחם שלא לסטות ממנו ימין ושמאל. צר לי לאכזב אותך, אבל אני לא מוכן לעצור את המסע שלי בעבודת ה', ואני מקווה שאת מבינה אותי ואת נימוקי. באה התורה בפרשתנו ומגלה למושיקו שהוא טועה! משום שעבודת ה' אמיתית זה לא רק "לנסוע" בלי להפסיק, אלא לפעמים צריך להאט את המרוץ ואפילו לעצור את הנסיעה. ואם הלימוד המוקדם והתפילה בנך באים על חשבון האישה ושוחקים את כוחותיה, על הבעל להתכופף למציאות הזו ולשנות את זמני לימודו ולוותר על תפילה בנך, למען אשתו. ואם ישאל השואל: אם האדם אמור להתחשב בסביבה ולנתב את עבודת ה' שלו בהתאם לנתוני השטח וסל האפשרויות העומד לרשותו, אם כן יצר הרע עלול לנצל את הפרצה הזו ולהרוס לאדם את כל עבודת ה' שלו. יצר הרע עלול לארגן לאדם חשבונות נפלאים ומגוונים שיובילו אותו למסקנה שעליו לצנוזר ולחסר ולמזער ולקצר מעבודת ה' שלו, חשבונות שיתכן והם כלל לא נכונים. אם כן כיצד יוכל האדם להינצל מהסכנה הזו?

התורה נתנה לאדם נוסחה שעל פיה הוא אמור לצעוד, ואם הוא יקפיד לדייק בנוסחה הזו - הוא ינצל מכל מכשול ונחשול. מהי הנוסחה? על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחגרו. פירוש: לאדם אין סמכות להחליט על דעת עצמו לעשות חניות ועצירות בעבודת ה', אלא הכל צריך להיות צמוד לנוסחה של על פי ה' - ולברר היטב מי עומד מאחרי הרצון שיפסיק את עלייתו הרוחנית. האם "דעת תורה" המייצגת את בורא עולם, או "דעת יצר הרע" שבא לו בכל מיני תחפושות מסולפות. ורק לאחר שהאדם בודק את הדברים כהוגן, הוא יכול להכריע בעניינים גורליים אלו. [ואם האדם לא בשל דיו בכדי לדעת לשפוט את התמונה, עליו לשאול תלמידי חכם מה עליו לעשות, בכדי שיידע מה רצון ה' ממנו]. זו הנקודת חן והפינה הראשונה שמצאנו בפרשה.

(2) התורה כתבה בפסוק אחד את אותו משפט, בצורה הפוכה. בתחילת הפסוק כתבה התורה קודם את הנסיעה ואחר כך את החנייה ("ועל פי ה' יסעו... ועל פי ה' יחגרו"), ובסוף הפסוק כתבה התורה ההפך. קודם את החנייה ואחר כך את הנסיעה (על פי ה' יחגרו ועל פי ה' יסעו) (טי י"ח - כ"א).

ללמדך שבעבודת ה' יש שני מסלולים. יש מסלול רוחני שמתחיל בנסיעה ומסתיים בחנייה, כמו בסיפור הנ"ל עם מושיקו ואשתו החלושה - שמושיקו צריך לעשות ברקס ועצירה לתפילה בנך וסדרי לימודו החשובים, ויש מסלול הפוך שמתחיל בחנייה ומסתיים בנסיעה, מסלול שקודם מכינים את הקרקע, ורק אחרי שהכל מוכן - מותר לצאת לדרך. לדוגמה, ליענקל'ה יש לב רחום וחנון ורב חסד ורב עוצמה, ונפשו חשקה להקים בית תמחוי לנוקמים ורעבים ומרי נפש. הוא הגה תוכנית והתאים תבנית וחשב בדיוק על כל פריט - וסוג תפריט, והגיעה למסקנה שלצורך הפתיחה נחוץ לו סך 20,000 ₪. אלא יש לו בעיה קטנטונת. למרות ליבו הרחב והענק, אין לו אפילו שקל אחד בארנק. אם כן מה עושים כעת? אך יעקל'ה לא התייאש מנתוני הארנק - והחל במסע הלואות מנופה, ועוד באותו ערב הוא הצליח "לארגן" את כל הסך הנדרש. רק על דבר אחד לא חשב יענקל'ה כלל. **מהיכן אשיג כסיוס להלוואה?** אך שאלה זו לא טרדה את שלוותו והוא נטרל אותה באמצעות המשפט המפורסם "ותחשוב טוב יהיה טוב" והמשפט "דיה לצרה בשעתה", ובזה תם העניין.

על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחגרו כל ימי אשר יספך הענן על המשפך יחגרו... על פי ה' יחגרו ועל פי ה' יסעו... (במדבר ט"ז - כ"א). כל יהודי בעולם יש לו לב טהור וזך ונשמה אצילית החפצה לעשות את רצון הבורא, ללא יוצא מהכלל.

כן כן, כוונתנו לא רק על ציבור שומרי המצוות, אלא גם על אותם נשמות טהורות שנפלו בשבי יצר הרע וחייבם רחוקים מהתורה ומצוותיה, גם יהודים אלו בתוך תוכם כנועים לבורא ושואפים לעשות את רצונו בשלמות. ואפילו אם חלק מהם צועקים בפה בפירוש שהם לא רוצים לקיים את המצוות, גם יהודים אלו בתוך תוכם אהבים את ה' ורוצים לקיים את כל תורתו. מי גילה לנו את הסוד הזה?

מלך העולם גילה לנו זאת בתורתו הקדושה, בשתי הלכות. היכן? (1) **בהלכות קורבנות** - אדם שנדר להביא קורבן 'עולה' והפריש ויחד בהמה לקורבן ואחר כך התחרט מלהביא את הקורבן, בית דין כופים אותו בכל דרך לקיים את נדרו - ואפילו עד כדי מלקות, עד שיאמר בפיו "רוצה אני להביא את הקורבן ולקיים נדרי" (רמב"ם מעשה הקרבנות י"ד י"ז). (2) **בהלכות גירושין** - אדם שעל פי התורה חייב להתגרש מאשתו [כמו הנושא אישה האסורה לו (ש"ע אה"ע גיטין קמ"ד ס)], אלא שהוא ממאן לגרשה, בית דין כופין אותו לגרש - ואפילו על ידי מלקות, עד שיאמר "רוצה אני לקיים את מצוות התורה ולהתגרש" (רמב"ם גירושין ב' כ').

ועל שתי הדוגמאות הללו שואלים חכמי התורה: יצד יתכן להפעיל על האדם לחץ ולאצלו להביא קורבן? הרי קורבן כזה צריך להיות פסול - מחמת שהוא לא בא מתוך רצון מלא, והרי הקורבן צריך לבוא מתוך רצון אמיתי של האדם, שנאמר "יקריב אותו לרצונו". כמו כן קשה כיצד יתכן להפעיל לחץ על האדם לגרש את אשתו, והרי זה הופך את נתינת הגט "לנתינת מתוך כפייה", וכיוון שאין כאן רצון מוחלט מצד הבעל לגרש - הגט הזה צריך להיות פסול! עונים חכמי התורה את הדברים הבאים, דברים מאוד דקים - ולא לכולם יש את הזכות להבין אותם, אך למרות זאת נכתוב אותם, מחמת שיש בהם תועלת למי שמחפש לדעת את האמת:

נשמתו של כל יהודי חפצה תמיד ללכת בדרך התורה והמצוות ולקיים את כל חוקי התורה, מתוך ידיעה ברורה שכל מצוות התורה הם "פקודות מאת מלך העולם", פקודות שחובה לבצעם - ואינם עניין של "בחירה חופשית". אלא שלפעמים הנשמה כבולה בדעתו הרעה של האדם, ושבויה בידי יצרו. משום כך בית דין מכים את אותו אדם עד שיותש כוח יצרו ותשתנה דעתו, **ותתגלה פנימיותו האמיתית**. ממילא מה שאחר ההלקאה אומר האדם "רוצה אני" - זו אמת גמורה, אמת שבוקעת מעומק נשמתו, **ובתוך תוכו נשמתו שמחה על כך שכפו אותה לקיים את רצון ה'.** והנקודה הזו, שייכת בכל יהודי (רמב"ם גירושין ב' כ'), ואור שמח שם).

אכן, כל אדם חפץ לעשות את רצון ה' - ואפילו היהודי הרחוק ביותר, כפי שגילתה לנו התורה. אלא שהבעיה מתחילה כאשר האדם לא יודע את רצון ה', או ליתר דיוק - הבעיה מתחילה כאשר לא יודעים שתי נקודות חשובות שטמונות בפרשתנו. מה כוונת החזן והפיטון?

בפרשת השבוע מוזכר עניין "המסעות" של עם ישראל במדבר, ושם אנו מוצאים שתי נקודות חן מאוד מעניינות ומהותיות, נקודות אשר הן יסוד גדול לכל יהודי בענייני עבודת ה':

(1) על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחגרו - אדם צריך להתקדם בעבודת ה' ולהתמיד במעשים טובים - ללא הפסקה, אך חובתו לדעת שלפעמים צריך לעשות חנייה והפסקה במרוץ הרוחני, וגם זה רצון ה'. לדוגמה: מושיקו מְשַׁקֵּם בכל יום עוד לפני עלות השחר, לומד עד הנץ, מתפלל, לאחר מכן קורא חוק לישראל וכמה מזמורי תהלים, ומשם הוא מפליג לכולל או לעבודה. כבר שנים שמושיקו חי כך, והוא לא מוכן לוותר

העלון מוקדש לע"ן יחזקאל בן מסעודה ת.נ.צ.ב.ה.

האושר שבנישואין

כשיש "חילוקי דעות" ולא מגיעים לפשרה, מה עושים? (ד)

לאחר שהבנו שחילוקי דעות בין בני זוג זה דבר נורמאלי ובריא - ובתנאי ששומרים על שישה כללים. מה עושים כאשר יש חילוקי דעות בין בני זוג - אך הם לא מצליחים להגיע לעמק השווה?

אין להם ברירה אלא להעביר את העניין לאדם שלישי - ולשאלו בעצתו. אלא שעד זה עדין ורגיש מאוד. א. איך נדע מי ראוי לכתר הזה? ב. כיצד אפשר להיות בטוחים שאותו אדם מבין את הבעיה על בוריה ונותן פיתרון אמיתי - ולא מפילם חס ושלום בתמימותו? ג. לפעמים מדובר בנושא עדין או אישי מאוד, ומה עם הבושה? אמת. וודאי שזו סוגיה עדינה ורגישה, ברור שאי אפשר לסמוך על כל אחד שיכריע בנושא עדין "כחילוקי דעות בן בעל ואישה". אך בכל אופן, ישנה דמות אחת שעונה על כל התנאים. לדמות הזאת קוראים "רב"!

הרב זו אישיות תורנית אשר יש לו חכמת חיים וניסיון גדול, וכמו כן זכות התורה מסייעת לו לתת את הפיתרון הנכון בזמן הנכון.

הרב לוקח את הבעיה או הספק ומכניס אותם למכונת אמת הקרויה "תורה", ואת התשובה שהוא רואה - הוא שם על השולחן במדויק. **וכבר הבטיחו לנו חז"ל, שהשואל בעצת תלמיד חכם לעולם לא ייכשל. כי אפילו אם מדובר בנושא שהרב לא מכיר מקרוב, "משמים" יכוונו אותו לומר את הדברים הנכונים!**

נקודה נוספת: הרב הוא האדם הכי מתאים שאפשר לפרוס בפניו כל נושא - מבלי להתבייש. הוא נועד לכך! בני הזוג צריכים לדעת שהרב כבר עבר היסטוריה ארוכה עם הרבה אנשים - בנושאים מאוד רגישים אישיים ועדינים. לכן, גם כאשר מדובר בעניינים רגישים - זה לא מפיל מכבוד השואל - כי הוא זה. שהרי הרב מסתכל על העניין בתור עבודת ה', **הוא יגיש אל הבעיה בחרדת קודש ומתוך רצון לעזור.** הוא מסוגל להבין ללבים של שתי הצדדים. ורק אחרי שהוא הבין היטב את התמונה - הוא נותן את "הפיתרון התורני".

ומי שפעם ניגש לאדם גדול ושאל בעצתו, ראה עד כמה רגישות וחובה הראה הרב לשואל. הוא חש כיצד הכל נעשה בנועם, עם חיוך ורוחב לב. לכן, אין אדם שראוי להיות צד שלישי יותר מהרב.

ג. כמובן שהרב אמור להיות דמות מוכרת וידועה בציבור, אישיות תורנית מובהקת. לצערנו, יש בשוק כל מיני "סוחרים מגושים" הקוראים לעצמם רבנים, ועצתם היא עצת אחיתופל - ולא דעת תורה. לכן, **צריך האדם בטרם יגיש אל הרב, לברר שמדובר באישיות תורנית - ולא בסימסום סוחר.** ואם אין הוא יודע כיצד לברר זאת, שישאל אברך ירא שמים שנאמן עליו, האם רב פלוני אלמוני אכן תלמיד חכם ומבין בשלום בית, או שמא הוא סוחר מתחזה. וודאי שאחרי בירור זה יסייעוהו משמים להגיע לאדם הנכון.

ג. הורים אחים וידידים - אינם כתובת לפתרון בעיות שלום בית. הרבה גיטין נוצרו בנין עצותיהם, משום שבדרך כלל הם נותנים פיתרון "לצד שלהם", ובכך רק מחריפים את המצב. וגם כאשר מדובר בהורים ואחים צדיקים, קשה להם מאוד להפריד בין הרגש ובין השכל. לכן, כשיש בעיה הורית או אחים שלישי שיכריע, הכתובת "היחידה" - זה הרב - ולא אחים קרובים וחברים - ואכמ"ל.

כאם שיעור לחתופל לרב ולשאל בסגנון - יש לו חיים וזריזים, אלוף אין לו חילוקי דעות פתוחים על נסיון כחולן, לכל ספק ע"פ לו - הוא מקבל את הפתרון המושלם ביותר, ואשרי כהן ובכא!

כיצד שוברים את המחסום וניגשים לרב? (ה)

הזכרנו שכאשר יש זוג ספקות או חילוקי דעות אשר אינם מצליחים לפטור, הפתרון המושלם ביותר - זה להתייעץ עם "רב". ביארנו בהרחבה מדוע זה הדרך הנכונה והמומלצת ביותר.

אלא שמאמרים לחוד - ומציאות לחוד! למרות שאנו יודעים שהרב הוא "התחנה המרכזית" לבעיה שלא נפתרה, כאשר מגיעים למבחן המציאות - רואים שלא קל לעמוד בה. **לפעמים יש איזו הרגשה של "מחסום" המונע מבני הזוג ללכת לרב.**

מה עושים? כיצד מתגברים על המחסום וניגשים לרב? והתמונה עוד יותר קשה - כאשר אחד מבני הזוג מעוניין ללכת - ואילו בן זוגו מתעקש שלא. מה עושים אז? אכן, "בזמן אמת", כאשר הבעיה כבר נוצרה וצריכים "כעת" לגשת לרב, לא קל לפרוץ את המחסום. אך לימדנו חז"ל, שסוף מעשה - במחשבה תחילה.

וידוע **"שבעולם המסחר", עושים תמיד כדאיות של "השקעה - תמורת תוצאה"**. פעמים שהעסק נקלע לקשיים והוא עומד על סף קריסה. באותם רגעים לא מתחשבים בקשיים ומגבלות, לא מאמרים "קשה ליי" וכדומה, פשוט מתאמצים יותר, שוברים חסכוניות, לוקחים הלוואות ועובדים שעות נוספות, **עושים הכל - כדי להחזיק את העסק שלא יתמוטט חס ושלום.**

אותה מחשבה צריכה להיות גם "בעסק הנישואים". כאשר ישנה בעיה שלא נפתרה וצריך לגשת לרב, הרי "שעסק הנישואים" נקלע לקשיים - וצריך לעשות את כל המאמצים על מנת לשקמו - שלא יקרוס חס ושלום.

מי שמתייחס אל הנישואים כאל "עסק", לא יכול להרשות לעצמו להשאיר בעיות ללא פיתרון.

שהרי בני זוג שחיים עם בעיה ולא פותרים אותה, "הסחיבה" הזו יכולה לעלות להם ביוקר. זה עלול להתנפח ככדור שלג ולהסתיים בצורה לא נעימה - וכבר היו מקרים חמוצים בהם בני הזוג נפרדו "בגלל שטויות", בגלל בעיה קטנונית שסחבו ולא ניסו לפותרה, ובסוף הבעיה החריפה והפכה "לגט".

לכן, יש לדחוק את "הרגש" ולהפעיל את "השכל" ולעשות את החשבון הזה ולגשת לרב, בעזרת ה' יזכו הזוג למנת שמים ולקבל פיתרון תורני אמיתי.

טיפ קטן: לא מספיק "לידבר" בבית על "עשה לך רב", על השקפה תורנית ודעת תורה. **צריך גם "להראות מעשים"**, להוכיח שבבית השליט היחיד זו "הדעת תורה" שנמצאת אצל הרב. **לקבוע את הרב כדמות שמובילה ומנהיגה את הבית,** להרבות בייעוץ עימו על כל צעד ושעל (כשצריך), **לחבר אותו לתוך המשפחה,** להגיש בכל הזדמנות שמי ששומע לדעת תורה - מרוויח, ומי שמתעקש להסתדר לבד - עלול להפסיד.

אם נוהגים כך, כאשר חס ושלום יש בבית חילוקי דעות - קל ללכת לרב, הוא הרי חלק מהמערך, לא מרגישים כלפיו "זרות ומבוכה". אדרבה! באותו רגע מרגישים שהוא הדמות הכי קרובה ומעוּנָה שאפשר להתייעץ איתה. מי שחי כך, יודע עד כמה זה נכון ומדויק.

אין מה לומר, יש ליענק'לה נשמה אצילית ואיכותית ורוחנית ועילאית, אלא שצורת התנהגותו - אינה תורנית. מדוע? משום שאדם שלוקח הלוואה "על עיור" ולא מכין תוכנית מסודרת כיצד לפרוע אותה, עלול להסתבך ולהפוך אחרים - ואין לך פשע ורשע והפקרות גדולים מזה, והיהודי שזכר עלול לזכות לכתר "רשע" כפי שנאמר בתהלים על המלווים ואינם פורעים את חובם, "לֹא־רָשָׁע יִשְׁלַם" (תהלים ל"א).

ואם ישאל יענק'לה: אם ליבי יהיה אטום וחתום ולא אפתח בתוכנית חרום ושיקום עבור הרעבים הפזורים ביקום, מאין יבוא עזרם ומי יושיעם? האם זה לא שיקול אביר אדיר כביר ונדיר?

יענק'לה החמוד, כבר אמר התנא באבות "לא עליך המלאכה לגמור" (אבות ב' ט"ז), ואם אתה רואה שהפרויקט שהנך חפץ להקים גדול עליך - תאמץ את המשפט הנפלא שלימד אותנו התנא הקדוש נחמיה העמסוני "שֶׁשָׁם שְׁקִיבְלְתִי שָׁכַר עַל הַדְרִישָׁה כִּךְ אֶקְבַּל שָׁכַר עַל הַפְרִישָׁה" (ביק מ"א ע"ג), ואל תנסה להילחם עם נתוני השטח. מה כן תעשה? תחפש תורמים וגברים, תפתח תוכנית חיסכון ותטעין אותה בכסף, תדאג למקורות מימון, וכאשר יהיה בידך הסך הדרוש, צא לדרך והקם את בית התנחוח.

עד כאן ראינו שני יסודות ולמען הסדר הטוב נסכם אותם בשתי מילים: **לפעמים צריך לעצור את ההדרה הרוחנית מחמת נתוני השטח ולעשות "חניה זמנית" כמו בסיפור עם מושיקם החמוד שלמען בריאות אשתו בורא עולם מבקש ממנו לצמק את עבודת ה' שלו עד שבריאותה של אשתו תשתפר.** (ב) לפעמים את החניה הזמנית צריך לעשות "לפני הנסיעה", עוד לפני שמתחילים את העלייה הרוחנית בעבודת ה', כמו בסיפור עם ניקע'לה המתוק שארנקו צמק ודל - ורצון הבורא שהוא יעבב את פרויקט בית התנחוח עד לאחר שיארנן כסיוו למימון הפרויקט.

וכאן המקום להצהיר הצהרה מאוד מעניינת. אדם שעושה חניה בעבודת ה' - זה גם סוג של עבודת ה', ולא נגזים אם נאמר שזו פסגת עבודת ה'! מדוע?

מפני שהידיש מנווט את חייו על פי דעת תורה **צרופה** - ולא דעת תורה **שורפה** (יחי ההבל הקטן), יהודי ששוקל את צעדיו הרוחניים בפלט ותופר את עבודת ה' שלו עם התחשבות מלאה בבני ביתו וסביבתו ונתוני השטח, אין מושלם יותר ממנו - והוא בעל דרגה מאוד עליונה ונפלאה, וזה בעצם מה שהבורא חפץ. שהאדם לא יהיה "סוחר רוחני" העסוק רק באגירת מצוות ושכר, אלא שיחפש לעשות את רצון הבורא **כרצונו.** מי שיתעמק מעט בתורה ומצוותיה - יראה בבירור שהתורה והכמיהה עשו לאדם היהודי "הרבה ברקסים רוחניים יזומים", בעבודת ה'.

לדוגמה: אסרו עלינו ללמוד תורה לפני שנברך ברכות התורה. עצרו לנו את מצות ארבעת המינים בבת של סוכות, מפני חשש איסור טלטול בשבת. אסרו עלינו לעשות ברית מילה בשבת - לילד שהברית שלו נדחתה מחמת חולי, כדי לא להיכנס לספק חילול שבת שלא לצורך...

אכן ביהדות יש הרבה דוגמאות שהתורה כביכול מבקשת מהאדם לעצור את עבודת ה' שלו מחמת כל מיני חשבונות. ומדוע זה כך? למה לא מתירים לו הרצועה ומעצימים את החגיגה הרוחנית של האדם ומאפשרים את לעבוד את הבורא - בלי הגבלה ובלי תנאים?

הוא אשר אמרנו. ביהדות אין הפקרות והאדם צריך להיות משועבד לבוראו מהקרוקס ועד הקוקס (מכף רגל ועד ראש), ולפני כל צעד ומעשה רוחני שהיהודי עושה - עליו לבדוק האם זה יגרום לבורא נחת רוח או חלילה להיפך, וכפי שנאמר "סוף מעשה במחשבה תחילה" (פיוט ילכה דודי).

היסוד הזה מרומו גם בתחילת הפרשה, **"בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַגִּידָה אֶל מוֹל פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ יֵאָדְרוּ שְׁבַע הַגִּידוֹת" (במדבר ח' ב'),** וכבר ידוע שהמילה "נר" מרמזת על נשמת האדם כפי שנאמר "נֵר ה' נְשָׁמַת אָדָם" (משלי כ' כ"ז), ועל פי זה פירוש הפסוק הוא כך:

בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַגִּידָה - אפילו בזמן העלייה הרוחנית של נשמת האדם בסולם התורה והמצוות, עליו להקפיד ...

אֶל מוֹל פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ יֵאָדְרוּ שְׁבַע הַגִּידוֹת - כשם שששת הנרות פנו לכיוון הנר האמצעי - והנר האמצעי פנה לכיוון השכינה (כל יקר ח' ב'), כך עלייתו הרוחנית של האדם חייבת להיות מרוסנת וכנועה וכפופה לצד השכינה, ואין לאדם רשות לנתב את עלייתו אלא שבה לו ולעשות את הישר בעיניו, אלא עליו לנהוג על פי דעת תורה בלבד. להתעלות כשזה אפשרי, ולעשות ברקס לעלייה אם כך רצון ה' - לאור נתוני השטח המשתנים.

כאן תם המאמר, שבח לאל בורא עולם. אך מחמת שהזכרנו בסופו שתי פסוקים ממעשה המנורה, ברשות הקוראים החביבים נעלה כאן את הפסוק שכתב לאחר מכן, מפני שיש בו עידוד עצום לאדם היהודי.

וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהָרֵן, אֶל מוֹל פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ הַעֲלָה גִידָתָהּ, פֶּאֶרֶץ צוּה ה'...

והתורה טרחה לכתוב את הפסוק הזה כדי להודיע לנו את שבחו של אהרון שקיים את רצון הבורא במלואו, ולא ישנה מציווי ה' דבר (רש"י ספ).

והשאלה שאלת: מה שייך לתת שבח וגדולה לאדם שמקיים את רצון ה'? הרי זו חובתו! ובל נשכח שמדובר באהרון הכהן, קדוש עליון ומופלג ביראת שמים. וכי יש בכלל צד שהוא ינהג אחרת מרצון ה'?

שאלות אלו אומנם יפות, אך הם מתיישבות לאור החידוש הבא:

התורה רוצה להודיע לנו כאן שעבודת ה' זה עסק מאוד רגיש ובקלות ניתן לטעות בו מהשלמות ולהפוך "לנבל ברשות התורה" על ידי ערוב נגיעות ואינטרסים וכו', והתקלה הזו יכולה לקרוא לכל יהודי ואפילו אם הוא רם ונשגב כמו אהרון הכהן. **מפני שעדין מדובר בן אדם - ולכל אדם יש יצר הרע שמנסה להסיט אותו בעבודת ה'.** וכיון שכך, אם אהרון הצליח לעבוד את הבורא בשלמות ודקדקנות לאורך כל הדרך, אין ספק שהוא הפעיל לכבוד זה אנרגיה וכוחות - ומגיע על כך מחמאה ושבח, וזה אפילו נחקק בספר התורה לדורות.

יהודי יקר! שמעת? המאמץ וההשקעה של האדם בעבודת ה' אינם נמחקים ונעלמים. אדרבה, זה נחקק לצנח ואלוקים נותן עבור זה מחמאות ושבחים, וזה חוץ מהשכר הנצחי השמור לאדם בעולם הבא.

האם יש עידוד יותר גדול מזה לאדם היהודי? **לדעת שכל מאמץ והשקעה אינם לריק - והם חביבים ואהובים על הבורא!**

נעך ע"י הר' אברהם א"ל ה"ו